

MICHAL HORÁČEK
POZEMSKÝ
PRACH
A BOŽÍ
DECH

*Slova příštích písní
inspirovaná biblickými příběhy*

MICHAL HORÁČEK
POZEMSKÝ
PRACH
A BOŽÍ
DECH

*Slova příštích písní
inspirovaná biblickými příběhy*

Fotografický doprovod Jan Šibík.

Doslov Miloš Rejchrt.

Redakce a závěrečná poznámka Daniela Iwashita.

Grafická úprava Vladimír Vimr.

Odpovědný redaktor Richard Klíčnick.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství ARGO,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

roku 2026 jako svou 6121. publikaci.

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s. r. o., České Budějovice.

První vydání.

ISBN 978-80-257-5019-3

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na

www.facebook.com/argo.cz

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel. 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém
přátelském knihkupectví Kosmas.cz.

I vytvořil Hospodin Bůh člověka,
prach ze země,
a vdechl mu v chřípí dech života.

GENESIS 2,7

Pozemský prach a Boží dech

Creationis diebus primis

První dny Stvoření

Povstalo něco z ničeho:
hvězdy a země v pěti dnech.
Na sklonku toho šestého
otevřel oči dědic těch
nesmírných skutků Stvoření:
člověk. V něm byly spojeny
pozemský prach a Boží dech.
Pozemský prach a Boží dech.

Při všem, co nevíš, jedno víš:
Prach jsi a v prach se obrátíš.
Než k tomu dojde, s radostí
přijmi dar vnímat bolesti
svoje i druhých. Milovat,
zpívat si, doufat, písňe psát.
Největší přízeň z přízní všech:
v pozemském prachu Boží dech.

Jen ty jsi schopný úžasu,
snění a pláče pro krásu.
Jenom ty budeš také chtít
z ničeho něco vytvořit.
Zkoušíš to, z věku do věků.
Sláva buď Tvůrci v člověku!
Dík jemu platí o lidech:
pozemský prach a Boží dech.

Pozemský prach a Boží dech!
Pozemský, Boží.
Prach a dech.

Cherubín: Poznání dobrého a zlého

Anno mundi 1

Tajemný, sličný, ztepilý
roste strom v samém středu ráje.
Proč husté listy ukryly
ovoce, které na něm zraje?

Jsem jenom cherub, prosím vás.
Nevím, a tak bych mrhal slovy.
Slyšel jsem ale Boží hlas
promluvit k muži Adamovi:

„Střežte se
zapovězeného
ovoce stromu poznání
dobrého a zlého.“

Po všechen čas my andělé
chválíme Pána zpěvem v chóru.
Krásné jsou noci probdělé,
blažené bytí bez rozporů.

Adam byl stejně blažený:
nevěděl, co je cítit vinu.
Pak se však nechal od ženy
ke stromu pozvat na hostinu.

Pojedli
zapovězeného
ovoce stromu poznání
dobrého a zlého.

Za úkol mám teď šerem nést
plamenný meč a v jeho záři
vyjevit uložený trest:
věčný boj o chléb v potu tváří.

Dělám těm dvěma doprovod
po cestě na sám okraj ráje.
S nimi jde celý lidský rod.
Odchází, těžce klopytaje

pod tíhou
zapovězeného
ovoce stromu poznání
dobrého a zlého.

Nikdo jim nevytyčil směr.
Sami jej určí, sami změní.
Prvně jsou v tento podvečer
svobodou volby zaskočeni.

Jen oni, a ne Hospodin,
stanou se strůjci vlastních sporů.
Výhradně na ně padne stín
krutovlád, válek, hladomorů:

To je chuť
zapovězeného
ovoce stromu poznání
dobrého i zlého.

Had řekl ženě: „Bůh ví, že jakmile pojdete z toho stromu, otevřou se vám oči. Budete jako Bůh znát dobré i zlé.“

PODLE GENESIS 3,4–5

Metuzalém

Anno mundi 1656

Abych se představil:
Metuzalém.
Sedávám u řeky.
I dnes tu jsem.
Pro vnuka Noema
vyřezávám
z kůry loď. Jednou ji
postaví sám.

Možná že postaví,
možná že ne.
Kdo ví, co pro nás je
připravené?
Můžu říct jedině:
Těší mě svět.
Už devět set devěta-
šedesát let.

Přesto bych tuze chtěl
častěji stát
pod hvězdnou oblohou.
Vypravovat...
Jenomže co se dá
dovyprávět
za devět set devěta-
šedesát let?

Léčil jsem zraněné
ovce svých stád,
zpíval a víno pil,
vděčně a rád.
Kdo by řek: „Dlouhos žil,“
ten by se splet –
jen devět set devěta-
šedesát let.

Pane, Tvé pozvání
do Stvoření
plní mě úžasem
v každém z mých dní.
Kdybych směl něco chtít,
řekl bych hned:
Jen dalších devět set devěta-
šedesát let.

Holubice

Anno mundi 1656

Slýchávám, že jsem nejhezčí
a Bohu nejmilejší pták.
Načechrám peří, zamrkám.
Co můžu říct než: „Je to tak!“

Letí teď z archy albatros,
sup, orel nebo kormorán?
Jsem to já, první z holubic,
které byl velký úkol dán.

Letím
nad světem, v němž Bůh uklízí.
Letím!
S vírou, že život nezmizí.

Podé mnou voda. Voda jen...
a ticho, které pouze svist
bezcílných větrů proniká.
Kde najdu místo příštích hnízd?

Noe vypustil holubici, aby viděl, zda vody z povrchu země ustoupily. Holubice však nenalezla místočka, kde by její noha mohla spočinout, a vrátila se. Čekal dalších sedm dní a znovu vypustil holubici z archy. A holubice k němu večer přilétla, a hle, měla v zobáčku čerstvý olivový lístek. Čekal dalších sedm dní a opět vypustil holubici; už se však k němu nevrátila.

PODLE GENESIS 8,8–12

Pátrám, zda něco blýskne se
jak v kupě jílu ametyst.
Koruna cedru nebo snad
jediný olivový list.

Letím
nad světem, v němž Bůh uklízí.
Letím!
S vírou, že život nezmizí.

Že nezmizí a bude kvést
a ke stáru se v slunci hřát
a pod úchvatnou klenbou hvězd
doufat a zpívat napořád.

Letím
nad světem, v němž Bůh uklízí.
Letím!
S vírou, že život nezmizí.
Nezmizí.
Nezmizí!

Babylónská věž: Rozmanití

Anno mundi 1996

Byli jsme jeden lid.
Mluvili stejnou řečí.
Sdíleli tutéž chuť:
na sýr a na jehněčí.

Všichni jsme, den co den,
abychom cosi stihli,
urputně pálili
naprosto stejné cihly.

Z cihel jsme stavěli
věž tyčící se k nebi,
ani si nevšimli:
nebe se na nás šklebí.

Pak na nás dopadla
slova jak krupobití,
nocí se rozlehlo:
„Proč nejste rozmanití?

Rozmanití
jako mé polní kvítí,
jako mí zpěvní ptáci!
Stvoření smysl ztrácí
nejste-li rozmanití.“

Včera jsem rozuměl,
dnes vůbec nerozumím.
Slova mých bližních zní,
jako když vítr šumí.

Tak jdeme do světa
hledat si živobyčí
na jih i na sever,
v úmyslech rozmanití.

Rozmanití
jako to luční kvítí,
jako ti draví ptáci
na štítech hor i v mracích...
úžasně rozmanití.

Celá země měla jeden jazyk a stejná slova.
Lidé řekli: „Udělejme cihly a důkladně je vypalme.
Postavíme věž sahající až k nebi.“ Hospodin na věž
pohlédl, zmátl pak jejich jazyk a rozptýlil je.

PODLE GENESIS 11,1–9

Některým zbledne pleť,
zezlátne vous i vlasy
některým zčernají,
anebo zreznou asi.

Budem žít ve městech
nebo snad v lesích skrytí,
při mořích, na horách,
přepestře rozmanití.

Rozmanití
jak přípotoční kvítí,
jako ti tažní ptáci
na nespočetných štacích.
Bez konce rozmanití.

Abraham a Sára: Nejtěžší závaží na miskách vah

Anno mundi 2047

Abraham před Hospodinem řekl:
„Cožpak vyhladiš s ničemným i spravedlivého?
Pak by na tom byl spravedlivý jako ničemný.
Takovou věc bys neudělal. Co když se v Sodomě
najde deset spravedlivých?“ Nato Hospodin řekl:
„Nezničím ji kvůli těm deseti.“

PODLE GENESIS 18,22–32

Sára Dýcháš tak sípavě... Co se ti zdálo?
Abraham Že lidi Sodomy strašný trest stih.
Koho by, má milá, nevylekalo
nezachrání-li se jediný z nich?

Sára Nejsou jen lichváři, smilníci, lháři!
Což by Pán na všechny svou ruku vztáh?
Vždyť zrnko dobra je před Boží tváří
nejtěžším závažím na miskách vah.

Abraham Mluvil jen o jejich vině a trestu.
Sára Co když pár počestných vyhledáme?
Snad kvůli deseti dá milost městu
tisíců hanebných, Abrahame.

Abraham Vždyť jeho náklonnost prohosподаřím
takovým smlouváním. Mám z toho strach.
Sára Hledáš jen dobré. To před Boží tváří
nejtěžší závaží na miskách vah.

Abraham Slyšel jsem hlas plný síry a hněvu.
Těžko s ním člověku vyjednávat,
natožpak chtít po něm sezónní slevu.
Sára Přesně to udělej! Máš-li svět rád.

Abraham Nejspíš to nevyjde. Dál budem staří
naivní aktéři zmarněných snah.
Sára Právě to čiňme dál před Boží tváří.
Všechno se ukládá na misky vah.

Jákob: Sen o žebříku

Anno mundi 2185

Jak dobře známý plášť
přitáhl jsem noc pod bradu.
Kdo žije na úteku,
najde si náhradu.
Mým lůžkem je dnes pláň,
hlavu si opřu o kámen.
Pak z baldachýnu nebe
mi třeba skápne sen.

Snad písni beze slov
anebo čirým obrazem
mě nechá zapomenout,
jak prochládlá je zem.
Zem hrubě kostnatá,
urputně nemá, lhostejná,
se zdá tak osiřelá,
snad ještě víc než já.

Od kostí země
daleko k nebesům.
Anebo není,
poddáme-li se snům?

Tu přímo nade mnou
vyrůstá dál než ke hvězdám
ze světél sbitý žebřík!
A já už nejsem sám:
vždyť ke mně spěchají,
starostlivě i vesele,
stvoření mnoha očí,
řek bych, že andělé.

Od země náhle
blízko je k nebesům.
Jeden je žebřík,
opřen o jeden dům.

Jákob zůstal přes noc, neboť slunce již zapadlo.
Vzal kámen, položil si jej pod hlavu a ulehl.
Měl sen: na zemi byl postaven žebřík
a dosahoval až k nebi. Sestupovali a vystupovali
po něm Boží andělé.

PODLE GENESIS 28,11–12

V tom domě Stvoření
nikdo se nikam neskryje
a nikdy neosiří.
Každý z nás příčkou je
v žebříku příběhu.
K tomu byl člověk povolán
hned na počátku času
a věčně bude zván.

Anděl i člověk
od země k nebesům
skládají žebřík
opřený o náš dům.

Poté, co přešel potok Jabok,
zůstal Jákob sám.
Tu s ním kdosi zápasil
až do východu jitřenky.

PODLE GENESIS 32,23–25

Jákob: Noční zápas

Anno mundi 2205

Obstoupen nocí, osamocený,
zaslech jsem třepání nesmírných křídel.

S tím v závoji známého se protrhla škvíra:
tou prošel neznámý. Pak mě sevřel a svírá.

Přijímám zápas, snadno se nedám.
S kým ale zápasím? Jaké má jméno?

Jakou má tvář? Tma obrysy stírá,
zatímco protivník mě drtivě svírá.

Zápasím s andělem, či s někým jiným?
Co když to jsem já sám v pletencích viny?

Vím, že nic na srdce tak důtklivě nedotírá
jak neodčiněný čin. Snad právě ten mě svírá.

Snad jsou to pochyby, snad očekávání,
jemuž jsem nedostál, jemuž jsem bránil.

Teď už se nebráním. Veškerou sílu sbírám,
abych dál zápasil. S tím, co mou duši svírá.

Velebím zranění. Pouze to otevírá
cestu dál. Svou touhu po ní jsem objal a svírá.

Mojžíš: Hořící keř

Anno mundi 2447

Dnes, jako za každého rána
posledních čtyřiceti let
vyhnal jsem ovce svého tchána,
zas na ně budu dohlížet.

Máme to tady samý kámen,
jen řídce roste zizifus.
Přitáhnu houni kolem ramen,
mrznu jak v trní myší trus.

Ke vši té bídě na úbočí
hory se plamen rozhořel.
Doufám, že s větrem nepřeskočí
tam, kam jsem stádo přivést chtěl.

Jdu blíž a vidím keř, co plane
tak, že vše kolem utiší.
V tom tichu slyším neslychané –
hlas, který říká: „Mojžíši!“

Pálí a nespaluje.
Mlčí a promlouvá:
„Tebe jsem vyvolil.
Přichází chvíle tvá.“

Co mám říct? Řeknu: „Tu jsem. Zkřehlý,
znavený starý pastevec.“
„Teď budeš nití mojí jehly,
on na to, „svedeš velkou věc.“

Na velkou věc jsem tuze malý...
„Nepři se s tím, kdo vidí všem
srdcím až na dno. Ptej se, zdali
zapálím tě svým plamenem.“

Pálí a nespaluje.
Mlčí a promlouvá:
„Tebe jsem vyvolil.
Přichází chvíle tvá.

Mojžíš viděl, že keř hoří,
ale není ohněm stravován.
Tu na něj zprostřed keře zavolal Hospodin:
„Mojžíši!“ Odpověděl: „Tu jsem.“

PODLE EXODU 3,2–12

Dobře jsi vodil svoje stáda,
ještě líp povedeš můj lid
z otroctví, v kterém léta strádá.
Oznam svým blízkým: „Musím jít.“

Budeš mým keřem. Poddáš se mi,
naplněn ohněm, v kterém dlím.
Zvěstuješ svými ústy zemi,
již svému lidu zaslíbím.“

Pálí a nespaluje.
Mlčí a promlouvá:
„Tebe jsem vyvolil.
Nadchází chvíle tvá.“

Mirjam: Cesta Rákosovým mořem

Anno mundi 2448

V moři se otevřela stezka.
Troufneš si po ní vykročit?
Po zadku plesknout svého mezka,
srovnat s ním krok a jít a jít?

Vpravo i vlevo bude voda,
tlamaté stíny bledých ryb...
Odvalu ti to stěží dodá,
ale ty půjdeš. To si slib.

Poslyš můj starý bubínek!
Narovnej záda, zaplaš brek.
Zazpíváme si! Aby strach
ocas stáh.

Možná že zrudnu, možná zblednu.
To se ty nikdy nedozvíš.
Jdu první, tak se neohlédnu.
Drž se mi v patách. Ještě blíž!

Probudím kuráž, co v nás dříme.
Možná se moře zavře zas;
než se to stane, oslavíme
to, že se přidal každý z nás.

Poslyš můj starý bubínek.
Narovnej záda, spolkní brek.
Zazpíváme si! Aby strach
k čertu plách.

Bude se zpívat zas a znova
o nejslavnějším ze všech dní.
Může se někdy opakovat
čas, kdy jsme všichni odvážní?

Poslyš můj starý bubínek!
Narovnej záda, spolkní brek.
Zazpíváme si! Aby strach
utonul ve vlnách.

Izraelci šli středem moře po suchu,
voda tvořila hradbu zprava i zleva. (...)
Prorokyně Mirjam vzala do ruky bubínek
a za ní vyšly všechny ženy s bubínky
v tanečním reji.

PODLE EXODU 14,22 A 15,20